

fremkom om, at Statsmyndigheder i alle Tilfælde skulle frigjøre deres Forsendelser til Private, vil være hævet. — Udvalget har endvidere under Nr. 7 og Nr. 8 stillet deels et principalt, deels et subsidiairt Forslag til § 13. Det principale Forslag gaaer ud paa, at den Bestemmelse i Paragraphen, ifølge hvilken Afsendere skulle være pligtige til at efterbetale de paaløbne Postpenge for Forsendelser, der ikke ere indløste af Modtageren, aldeles skal udgaae. Det er nemlig forekommet Udvalget, at der vil være saa megen Uleilighed forbundet først med at indbringe det ikke frigjorte Brev og saa med deels at lade det gaae tilbage, deels at indfordre Portoen for det, at man, naar man tillige tager den Ubefælgelighed i Betragtning, som det altid vil være for Afsenderen af et saadant Brev, at man efter flere Maanedes Forløb aftræver ham Portoen for det, vel kan forsvare at lade hele Bestemmelsen derom gaae ud, idet det Tab, som der ved vil paadrages Postvæsenet, neppe vil være af nogen særdeles stor Betydning. Det følger jo ogsaa af sig selv, at Postvæsenet ikke med Hensyn til Breve fra Udlandet, som ikke ere frigjorte, og som ikke blive indløste af Adressaten, vil være istand til at kunne faae Portoen betalt af Afsenderen. Dertil kommer, at det vistnok er tvivlsomt, om det ikke ligeoverfor Brevhemmeligheden maa anses for usikkert, at et saadant Brev hellere bliver tilintetgjort, end at det bliver aabnet. Jeg overseer ikke, at der naturligtvis kan gives Tilfælde, hvor det nok kunde være nyttigt at kunne tvinge Afsenderen til at betale Portoen for hans af Modtagerne ikke indløste Breve, nemlig saadanne Tilfælde, hvor der tilsigtes en Industri ved Brevforsendelsen, idet der samtidig til en stor Mængde Adressater omsendes Adresseskjælvser, Planer, Cøtterisedler o. s. v. I saadanne Tilfælde vilde det ganske vist kunne være i sin Orden, at Brevene, hvis Modtagelse vist ofte saa nægtes, gik tilbage, og at Afsenderen kom til at betale Portoen for dem. Men ligeoverfor en Betragtning af Sagen i dens Almindelighed skulde jeg dog troe, at det, som sagt, vilde være rigtigst aldeles at lade den hele Bestemmelse udgaae. Hvis den høitærende Finansminister imidlertid skulde modsætte

sig dette, og hvis det høie Thing heller ikke maatte finde, at der er Anledning til at gaae ind paa Udvalgets principale Forslag, saa skulde jeg meget anbefale dets subsidiaire Forslag under Nr. 8 til Vedtagelse. Dette gaaer ud paa, at Breve fra Statsmyndigheder til Private, som disse nægte at modtage, ikke skulle tilbage og indløses af Statsmyndighederne. Det forekommer nemlig Udvalget, at Statsmyndighederne, som sædvanligtvis kun opfyldte deres Pligt ved at gjøre de Private visse Meddelelser, i alt Fald ikke bør risikere at komme til at betale Portoen for disse deres Forsendelser, naar de vedkommende Private ikke ville modtage Brevene. Dette er altsaa Grunden til, at Udvalget subsidiairt foreslaaer, at der istedetfor „Afsenderen er pligtig“ skal sættes: „private Afsendere ere pligtige til“. Da man derhos formener, at Postvæsenet bør være liberalt ved Anvendelsen af denne Bestemmelse, har man tillige foreslaaet, at der skal henpeges til det Usikkelige heri derved, at der efter det sidste Ord „Modtagerne“ tilføies: „for saavidt Saadant af Postvæsenet fordres“. Det Forslag, der er stillet af Udvalget under Nr. 9 til § 14, gaaer, som det vil sees, kun ud paa en Redaktionsforandring, der skal tydeliggjøre, hvad der ved 2den Behandling blev oplyst at være Meningen af det da til denne Paragraph vedtagne Forslag, nemlig at der ikke skal betales uden Frimærkets Pris for Brevkort, og at altsaa selve Papiret til Brevkortene leveres frit. Jeg skal dernæst gaae over til at omtale de Ændringsforslag, der ere stillede til § 15. Det vil sees, at af disse Ændringsforslagene under Nr. 10 kun indeholde Redaktionsændringer. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 11 angaaer, da skal jeg erkende, at Udvalget mulig burde have stillet dette Forslag som tvende særskilte Forslag, da de to Sætninger, som Forslaget angaaer, ikke staae i videre nøie Forbindelse med hinanden. Den ene af de Sætninger, der i Forslaget under Nr. 11 ere foreslaaede at skulle udgaae af § 15, er det sidste Punctum af Paragraphens tredje Stykke, der fastsætter, at der skal aflægges et særligt Regnskab over Portoudgifterne, for saa-